

Digueu que parla el Noi del Sucre de Abel Escribano es el segon de la col·lecció Històries del raval

Manel Aisa Pàmpols

Es un llibre petit que casi millor considerar un opuscle però les seves seixanta i pico pàgines li donant una considerable consistència i ens apropen molt al personatge anarcosindicalista que fou Salvador Seguí, i sobre tot ens el descriu molt correctament dins del seu context.

En les primeres pàgina Abel ja ens aproxima contundentment al personatge al recollir el testimoni de Joan García Oliver quan aquest diu en les seves memòries "El día que asesinaron al -Noi del Sucre-, en Barcelona lloraron los hombres fuertes, de la que siempre ha sido fuerte nuestra Organización," Els homes d'acció" perquè Seguí había sido uno de ellos". Sens dubte Seguí era un home d'acció, que va viure l'anarcosindicalisme les 24 hores del dia durant molts anys tot i que el van assassinar els pistolers de la patronal quan encara era molt jove. No arribava els 37 anys.

No puc passar per alt el que el jove de Salvador Seguí durant un temps fou un gran estudiós i curiós, per lo tant res millor que apropar-se a entitats com l'Ateneu Enciclopèdic Popular quan estava al carrer del Carme núm.30 allí, amb els seus amics Francesc Layret, Gabriel Alomar, el metge Pla Armengol, el Socialista Rafael Campalans o el folklorista Joan Amades, fou creixent i formant-se.

En aquell moment era Seguí un xaval que recorre tots els carrers del centre de la ciutat del Districte V , La Ribera, Born, Barceloneta, Poble sec, i en qualsevol indret te una conversa u altre, perquè era un home amb molta capacitat de diàleg.

Si, sens dubte Seguí també es forma a les tertúlies que havia en aquell moment al Café com L'Espanyol del paral·lel a on diuen que va tindre a personatge com Unamuno a les seves tertúlies, el primer dels seus grans discursos fou a l'emblemàtic Asiàtic del carrer Roser del Poble Sec denunciant l'expulsió de Julio Camba de l'Argentina.

La creació de Solidaritat Obrera i uns anys després el 1910 la creació de CNT, marquen un camí evolutiu de l'anarquisme a on sens dubte "el Noi del Sucre" fou una pesa clau de l'anarcosindicalisme a Catalunya que construirà un discurs molt convincent que farà possible el somni d'una societat molt més justa.

Era moment de posar seny a les injustícies empresarials i per això calia dotar-se-hi d'una ferramenta solia i coherent i això es deia CNT (Confederació Nacional del Treball), així naixia una entitat estatal que intentava posar fre a la falta de justícia.

La ostentació de la burgesia era evident en una societat que mai s'havia preocupat pels seus coetanis que no tenien la fortuna de formar part de la divina oligarquia, alguna cosa així com el Banquet de la vida d'en Mathus i d'aquells que tenen dret a seure a la taula i sempre tenen el plat calent i dels que mai ho han tingut.

però els barcelonins ja vivien amb l'inconformisme i la rebel·lia què provocaven aquelles injustícies que s'havien d'acabar, posar-hi fre aquell mal somni de la repressió sistemàtica als més humils; Salvador Seguí caminava cada dia pel centre de la "Perla Negra de la Mediterrània" o si preferiu, per "la Rosa de Foc". Havia quer posar-hi fre a aquell mal somini.

I Abel Escribano recull molt bé el personatge i tots els esdeveniments del moment que va viure en Seguí les vagues de subsistència de 1916, 1917, la vaga de la Canadença, els Louk out de la patronat, els pistolers del Sindicat Lliure, i d'altres moment, com el desterrament a Maó, les Balears, les presons i el gran míting de les Arenes o les famoses assemblees de llarga durada i d'hores i hores de xerrameca.

Llibret de 62 pàgines que forma part de la Col·lecció Històries dl Raval Barcelona 2016 , 2,5 €. Espero que us agradi.

Manel Aisa Pàmols

COL·LECCIÓ HISTÒRIES DEL RAVAL

2 DIGUEU QUE PARLA EL NOI DEL SUCRE

Salvador Seguí.

Notes biogràfiques en el decurs del moviment obrer

ABEL ESCRIBANO

